

Pse Agjërojme?

Shejh AbduRrahman Muhjiddin

PSE AGJËROJMË?

Nga shejh:
ABDURRAHMAN MUHJIDDIN

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Me emrin e Allahut, të Gjithëmëshirshmit, Mëshirëplotit. Lavdia i takon Allahut Zotit të krijesave. Salatet dhe selamet qofshin për më të nderuarin e të dërguarve dhe peygamberëve, mbi zotëriun tonë, Pejgamberin dhe të dashurin tonë Muhamed, familjen e tij, shokët e tij, mbi ata që cilët ndjekin udhëzimin e tij, dhe pasojnë Sunetin e tij deri në Ditën e Gjykimit.

Më pas:

Vëllezër të nderuar do të flasim në këtë orë të begatë në këtë ditë madhështore; sot më 17 Ramazan 1430 hixhrij, do të flasim në këtë muaj për këtë agjërime të begatë që bëhet në këtë muaj, të cilin Allahu xhel-le ue ala' e ka ligjeruar atë duke thënë:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ

“O ju besimtar, ju është caktuar juve muaji i Ramazanit siç ishte i caktuar për ata përpara jush, që të bëheni me të devotshëm.” [el Bekare: 183].

Pse agjërojmë ne besimtarët? Kështu duhet çdo kush nga ne ta pyesi veten: pse agjërojmë?

E dimë o vëllezër të nderuar pse jemi muslimanë, dhe pse falemi (adhurojmë) Allahun Zotin e krijesave.

Namazi është prej punëve më të mira që bën njeriu; qoftë pak apo shumë, po kështu dhe agjërimi.

Agjërimi, edhe pse në kuptimin gjuhësor është: të ndaluarit nga çdo gjë rreptësisht. Thuhet (Same), agjëroi nga lëvizjet kur nuk lëviz fare, dhe agjëroi nga fjalët kur nuk flet fare, agjëroi nga ushqimi kur nuk han ose pin fare. Pra, agjërim do të thotë të ndalohesh.

Ka thënë Allahu azze ue xhel-le duke treguar për Merjemen, atë besimtare të pastër dhe të mirë, nëna e Isait, e cila i tha popullit kur shkoi tek ata duke bartur Isain:

إِنِّي نَذَرْتُ لِلرَّحْمَنِ صَوْمًا فَلَنْ أُكَلِّمَ الْيَوْمَ إِنْسِيًّا

“Unë kam marrë si betim për Mëshiruesin (Rahmanin) agjërim; nuk kam për t’i folur sot askujt.” [Merjem : 26].

Dhe nuk foli asnjë fjalë, pse? Sepse ajo erdhi me një ajet prej ajeteve të Allahut, që tregon sinqeritetin (besnikërinë) e saj. Më pas ajo bëri me shenjë nga ai (Isa),

dhe nuk foli, por bëri shenjë me dorë dhe foli që në djep.
Thotë Allahu:

فَأَشَارَتْ إِلَيْهِ طَقَالُوا كَيْفَ نُكَلِّمُ مَنْ كَانَ فِي الْمَهْدِ صَبِيًّا (29) قَالَ إِنِّي عَبْدُ اللَّهِ
آتَانِي الْكِتَابَ وَجَعَلَنِي نَبِيًّا (30)

**“(Merjemja) i bëri me shenjë për tëk ai (Isai).
Thanë: si mund t’i flasim dikujt që është i
porsalindur? Tha (Isai) unë jam rob i Allahut, më ka
zbritur mua libër dhe më ka bërë Pejgamber.”**
[Merjem: 29-30].

Ky është kuptimi i agjërimit nga ana gjuhësore.
Kurse kuptimi nga ana e jurisprudencës fetare, është: “Të
ndaluarit nga ushqimi dhe pijet, nga të afruarit tëk gratë
dhe nga çdo gjë që e prish agjërimit me qëllim adhurimin
e Allahut tebareke ue teala, si veprim i urdhërave të Tij,
dhe përulësi ndaj Fjalëve të Tij, prej hyrjes se agimit, deri
në përendim të diellit”. Prej fillimit të hyrjes së agimit kur
dalohet peri i bardhë nga peri i zi, kështu na ka thenë Zoti
ynë tebareke ue teala:

وَكُلُوا وَاشْرَبُوا حَتَّى يَتَبَيَّنَ لَكُمُ الْخَيْطُ الْأَبْيَضُ مِنَ الْخَيْطِ الْأَسْوَدِ مِنَ الْفَجْرِ

**“Dhe hani e pini derisa të dalloni përin e bardhë
nga përi i zi prej agimit.”** [el Bekare: 187].

Betohem në Allahun, se ajo është një vizë drite e hollë, del në hapsirë e bardhë mbas errësirës; ky është peri i bardhë, pastaj hapet kjo bardhësi dhe zverdhët. Ndalohet të hash dhe të pish nga fillimi i daljes së këtij agimi para zverdhjes, dhe kush thotë se hahet e pihet në kohën e zverdhjes së horizontit, betohem në Allah se ai nuk është duke folur me Kuran.

Pra, ne agjërojmë nga ushqimi, pija nga gratë, dhe kjo quhet edhe epsh, siç e ka përmendur Allahu azze ue xhel-le:

يدع طعامه و شرابه و شهوته من أجلي

“E len ushqimin, pijen dhe epshin e tij për Mua.”

Ka ardhur në hadith të saktë se Allahu azze ue xhel-le ka thënë:

يدع طعامه و شرابه و شهوته

“E len ushqimin, pijen dhe epshin e tij...”

Kuptimi i fjalës “epsh” është epshi ndaj gruas. Pra, agjërim do të thotë: të ndaluarit nga ngrënia, pija, ledhatimi me gratë dhe marrdhënia me to. Kush afrohet

afër të ndaluarës, mund të bjerë në të, prandaj njeriu ruhet dhe kujdeset për këtë gjë.

Ne agjërojmë o njerëz të Allahut, sepse ai është adhurim, dhe agjërojmë se kemi hyrë në Islam, i kemi dorëzuar Allahut, kemi besuar tek Zoti ynë; nuk ka të adhuruar tjetër me të drejtë përveç Tij. Ai na urdhëroi për agjërim, dhe ne iu përgjigjëm Atij dhe e vepruam atë. Mjerë për gjynahqarët që nuk agjërojnë. Vallahi ata kanë kundërshtuar Allahun subhanehu xhel-le ue ala'!

Agjërojmë sepse ne jemi robër, dhe zbatojmë urdhërin e Zotit tonë, sepse Ai nderon ata që i përgjigjen Atij, dhe i poshtëron ata që kundërshtojnë urdhërin e Tij. Vallahi Ai i nënçmon ata që kundërshtojnë urdhërin e Tij dhe e poshtëron; atë që e poshtëron Allahu nuk ka kush ta nderojë.

Agjërojmë sepse Allahu na urdhëruar për këtë adhurim, të cilin Allahu e ka ligjëruar për pastrimin e shpirtit tanë.

Agjërojmë se agjërimi pastron shpirtin dhe vetet. Po pse o njerëzit e Allahut? Se agjëruarit sa herë që i shkon mendja për diçka epshërore, ushqim apo pije, i kujtohet agjërimi dhe direkt i kujtohet Allahu (dhe e ndalon).

Lusim Allahun të na ruajë nga pakujdesia dhe shpërqëndrimi.

Kjo është nga shenjat e përmisimit të zemrës së njeriut, se ai agjëron për Allahun subhanehu xhel-le ue ala’, Ai e shikon atë, askush nuk i shikon në fshehtësi dhe në skuta përveç Allahut. Nëse atij i shkon mendja për ushqim, pije apo epsh, atëherë ai e kujton agjërimin, e kujton Allahun azze ue xhel-le dhe se e ka urdhëruar që të agjërojë. Kjo tregon pastrimin e zemrës dhe vetes. Lusim Allahun të na i pranojë dhe të na i pastrojë zemrat.

Ne agjërojmë se Allahu e do agjërimin; Zoti ynë i don agjëruetit dhe agjërimin. Ka ardhur në hadith të saktë:

و الذي نفس محمد بيده لخلوف فم الصائم أطيب عند الله من ريح المسك

“Beto hem në Atë që shpirtin e Muhamedit e ka në Dorën e Tij, se era e gojës së agjëruetit është më e këndshme tek Allahu se era e miskut.”

Është më e këndshme dhe e dashur tek Allahu, subhanAllah! Era e gojës së agjëruetit ndryshon nga lënia e ushqimit dhe pijes, kjo është gjë madhore tek Allahu, sepse ajo lidhet me adhurim.

Kjo erë nga goja doli si shkak i këtij adhurimi madhështor, adhurim trupor që ndikon në vetvete dhe në trup, prandaj dhe agjëruesi ka dy gezime, që me to kenaqet agjëruesi, siç ka lajmëruar Pejgamberi sal-Allah ‘alejhi ue sel-lem:

للصائم فرحتان يفرحهما: إذا أفطر فرح بفطره، و إذا لقي ربه فرح بصومه

“Për agjëruesin ka dy gezime që kenaqet me ato; kur e hap iftarin kënaqet me iftarin e tij, dhe kur të takohet me Allahun do kenaqet me agjërimin e tij.”
Dhe hadithi është i saktë.

Për agjëruesin ka dy gëzime:

- kur të takojë Zotin e tij,
- dhe kur të hapi iftarin.

SubhanAllah, kjo sepse ai e kreu amanetin, dhe ia lejoi Allahu ushqimin në aksham ose në përfundim të Ramazanit, dhe për këtë quhet dita e Bajramit ditë gezimi. Po pse?

Sepse me miresinë e Allahut azze ue xhel-le e plotësoi muajin e agjërimit, dhe Allahu e kënaq besimtarin pasi e plotëson atë çka e kishte amanet;

besimtari kënaqet me agjërimin e tij, dhe kur ta takojë Zotin xhel-le ue ala' për shpërblimin e madh të Tij.

Neve agjërojmë sepse siç thamë, ai është pastrim për veten dhe shpirtin, se ai e shtregon veten, e mëson me durim, me përballje të gjërave të ndaluara dhe epshërore; kjo është përmbajtja e vetes. Për këtë është quajtur ky muaj i begatë muaji i durimit. Pse?

Sepse njeriu qëndron me veten e tij përballë epsheve dhe cytjeve që hasin shumica që janë të dobët, andaj kë nuk e ndalon agjërimi nga fjalët e pista, të rrejshme dhe të ulta, ska agjërim për të.

Cila është dobia nga agjërimi i tij, kur ai është i njëjtë si në ditët që agjëron, ashtu dhe në ditët që nuk agjëron?! Thotë Allahu azze ue xhel-le:

لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ

“që të bëheni të devotshëm.” [el Bekare: 183].

Devotshmëria është shkaku i agjërimit, thotë Allahu:

وَتَزَوَّدُوا فَإِنَّ خَيْرَ الزَّادِ التَّقْوَىٰ وَاتَّقُونِ يَا أُولِي الْأَلْبَابِ

“Dhe parapërgatituni për udhëtim, por përgatitja më e mirë është devotshmëria, kështu pra mu frikësoni Mua o njerëz që keni mend dhe kuptoni.” [el Bekare: 197].

Ne agjërojmë, sepse agjërimi është përmbajtja e vetes, e mëson veten me durim, e mëson që të përmbahet nga fitnet e dynjasë dhe mashtrimet e jetës. Kur njeriu agjëron në atë që është hallall, atëherë më parësore është që të agjërojë nga ajo që është haram. Ky është një mësim i madh. Pse?

Sepse kur ai agjëron nga këto çështje të lejuara, si ushqimi, pijet dhe e përmbajti veten me durim, atëherë të përmbajë veten nga haramet është më parësore; si alkooli, vjedhja, bërja e gjynaheve haptasi, padrejtësitë, fjala e genjështërt dhe zinaja. Kur e përmban veten e vet ndaj gruas së tij sepse Allahu e ka urdhëruar, atëherë tek të tjerat është më e parësore; vetja e tij tani është bërë e përmbajtur. Vallahi agjërimi është gjë e madhe, është një edukim madheshtor për muslimanët.

Gjithashtu, ne muslimanët agjërojmë sepse ai e rrit dhe e forcon ndjeshmërinë dhe mëshirën. Cilësia e ndjeshmërisë dhe e mëshirës e forcojnë besimtarin. Urinë dhe etjen nuk e njeh vetëm se ai që nuk i ka ato. Besimtari e mëshiron vëllain e tij kur ka nevojë, sepse ndjen urinë

dhe durimin, prandaj muslimani e ushqen vëllain e tij kur është i uritur.

Çështja e agjërimit është madhore. Ne agjërojmë sepse na forcon mëshirën në zemrat tona, forcon ndjeshmërinë ndaj fukarejve dhe ndaj nevojtarëve. Ka thënë i Dërguari sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem:

من لا يرحم لا يُرحم

“Kush nuk mëshiron, nuk mëshirohet.”

الراحمون يرحمهم الله، ارحموا من في الأرض يرحمكم من في السماء

“Mëshiruesit i mëshiron i Gjithëmëshirshmi; mëshironi ata që janë në tokë t’ju mëshirojë Ai që është në qiell.”

Kjo cilësi, jo vetëm që e forcon besimtarin dhe e bën të ndjeshëm, por në Ramazan kjo bëhet më e fortë, sepse ai shikon të uriturit, të çveshurit dhe nxiton tek ata, siç ishte i Dërguari sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem më shumë bujar në Ramazan.

Gjithashtu agjërimi ndërpret derën e shkatërrimit, pakëson sherrin, cytjet e shejtanit dhe është e saktësuar se shejtani ecën në damarët e birit të Ademit në lëvizjen e

gjakut, [dhe është saktësuar se] ngushtohen rrugët e tij me uri, për këtë i Dërguari sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem ka thënë në dy sahihët:

إذا دخل رمضان، فتّحت أبواب الجنّة، و غلّقت أبواب النار، و صدّت الشياطين

“Kur vjen Ramazani hapen dyert e Xhenetit, mbyllen dyert e Xhehenemit dhe lidhen shejtanët.”

Po! Këtë lidhje të shejtanëve e shikojmë kur jemi të uritur, se ajo ngushton vesveset e shejtanit duke kujtuar agjërimin. Është përmendur në hadith se “lidhen” dhe nuk vriten. Shejtani mund të jetë i lidhur dhe të demton, porse dëmtimi që shkakton në agjërim, është më i vogël në krahasim me ditët jashtë Ramazanit. Këtë e shohim tek gjëndja e muslimaneve në këtë muaj; pakësohen grindjet, përplasjet, aksidentet mes tyre, pakësohen problemet në krahasim me muajt e tjerë, kjo është diçka që ne e shohim.

Pse agjërojmë ne muslimanët? Siç thamë, agjërimi ndërpret shkaqet e sherreve, pakëson sherret dhe rrugët e shejtanit, sepse ai lëviz në trupin e njeriut, në rrugët e gjakut. I Dërguari sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem na ka urdhëruar që t’ja ngushtojmë lëvizjet me uri.

Dyshimet, vesveset dhe kurthet e shejtanit, pakësohen në këtë muaj në veçanti dhe në ditët e tjera kur agjërojmë; ditë të tjera përveç muajit të Ramazanit. Kjo është diçka që e shohim dhe e prekim, siç na ka orientuar Pejgamberi sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem:

يا معشر الشباب! من استطاع منكم الباءة فليتزوج، و من لم يستطع فعليه بالصوم، فإنه له وجاء

“O ju të rinj, kush ka mundësi të martohet, le ta bëjë, e kush nuk ka mundësi atëherë le të agjërojë, sepse ai është mbrojtje për të.”

Ky agjërim është si mbrojtje, ndërpret rrugën e shejtanit dhe i pakëson epshet.

Vërtetë agjërimi është si mburojë, të mbron siç ka ardhur ne hadith:

الصيام جُنة كُنة أحدكم من القتال

“Agjërimi është mburojë si ajo mburojë e çdo njerit që merr ne luftë.”

Pra, kjo bëhet si një mur që e merr për t’u mbrojtur, izolohesh vetëm me Allahu tebareke ue teala dhe e përmend Atë.

Ne gjithashtu agjërojmë sepse për agjëruesin Allahu ka përgatitur një derë, që e ka quajtur dera e agjëruesve, siç ka ardhur ne hadith:

إنّ في الجنة بابا يقال له الريان يدخل منه الصائمون يوم القيامة

“Në Xhenet ka një derë që quhet Rajan, prej saj hyjnë agjëruesit në Ditën e Gjykimit.”

SubhanAllah nuk hyn prej asaj dere askush tjetër, përveç agjëruesve. Kur të hyjnë të gjithë agjëruesit, ajo mbyllet dhe nuk hyn më askush nga aty. Kjo derë është e veçantë vetëm për agjëruesit si shpërblim për ta. Dera Rajan, për të cilën njeriu e detyron veten e tij në këtë jetë për hir të Allahut, dhe Allahu ia kthen me shpërblim, ky është një shpërblim i veçantë për agjëruesit besimtarë të sinqërtë, dhe kjo është një urtësi madhështore për agjëruesit.

Gjithashtu ne agjërojmë, sepse ai është i shëndetshëm për trupin dhe e qëtëson atë, siç kanë thënë se: “Qëtësia dhe shendeti i trupit, arrihet duke ngrënë pak, dhe shendeti e qëtësia e trurit, është në të folurën e paktë”.

Çdo kush e shikon në këtë muaj të begatë se trupi është më i shëndetshëm. Ngrënia e tepërt e dëmton trupin ka thënë Allahu:

وَكُلُوا وَاشْرَبُوا وَلَا تُسْرِفُوا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ

“Hani e pini dhe mos shpërdoroni.” [el Ahzab: 31].

Të ushqyerit e tepërt të çon në shtimin e dhjemit, që është i dëmshëm për trupin. Agjërimi heq dhjemin, dhe këtë gjë e kanë dëshmuar doktorët se çfarë ndodh me agjëruenin në këtë muaj, dhe sa dobi të ndryshme ka për besimtarin. Kjo tregon madhështinë e këtij Sheriati dhe legjislacioni që është agjërimi.

Ka ardhur një hadith, edhe pse ka fjalë për të, që thotë:

صوموا تصحوا

“Agjëroni të jeni të shëndetshëm.”

Mirëpo, ne e marrim si agjërim në formë të përgjithshme se ai është i dobishëm për trupin e njeriut, për mendjen dhe zemrën e tij.

Lusim Allahun që të na e pranojë dhe të na mundësojë ta plotësojme këtë muaj të begatë me agjërim, [muaj të cilin] Allahu i ka dhuruar mirësi dhe vlera, ku në të ka një natë më të mirë se njëmijë muaj, lutja e agjëruenit është e pranuar. Është vërtetuar nga Pejgamberi sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem se agjërueni ka një lutje të pranuar kur ai bën iftar, thotë sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem:

ثَلَاثَةٌ لَا تُرَدُّ دَعْوَتُهُمُ الْإِمَامُ الْعَادِلُ وَالصَّائِمُ حِينَ يُفْطِرُ وَدَعْوَةُ
الْمَظْلُومِ يَرْفَعُهَا فَوْقَ الْعَمَامِ وَتُفْتَحُ لَهَا أَبْوَابُ السَّمَاءِ وَيَقُولُ الرَّبُّ عَزَّ
وَجَلَّ وَعِزَّتِي لِأَنْصُرَنَّكَ وَأَوْبَعُدَّ حِينَ

“Tre personave nuk u kthehet lutja: agjëruesit kur bën iftar, prijësit të drejtë dhe lutjen e atij që i është bërë padrejtësi; Allahu e ngre (lutjen) mbi rë, ia hap portat e qiellit dhe Zoti thotë: pasha Madhështinë Time, do të ndihmoj qoftë edhe pas njëfarë kohe.”

Agjërimi është diçka madhështor, mjafton kjo vlerë se agjëruesi pranë bërjes iftar e thërret Zotin e tij: o Zot! Mi fal mua gjynahet, dhe më pastro, o më i Mëshirshmi ndër mëshiruesit! Kjo është diçka madhështore.

E lusim Allahun që të na bëjë ne dhe ju prej atyre që e agjërojnë këtë muaj të begatë, që e respektojnë siç duhet. Këto tridhjetë ditë janë okazion në këtë muaj të begatë.

Agjërojmë.. dhe u njoftëm përse agjërojmë gjatë këtij muaji të begatë. Sepse Allahu azze ue xhel-le e don agjërimin, nuk ka të adhuruar me të drejtë për veç Tij, dhe nuk ka Zot tjetër veç Tij.

E lus Allahun Bujar, Zotin e Arshit madhështor, që me mirësinë dhe bujarinë e Tij të na e pranojë këtë muaj të begatë, vërtetë Ai është Bujar, dhe me kaq po mjaftohem.

Salavatet dhe selamet qofshin mbi të Dërguarin tonë Muhamed, familjen dhe shokët e tij.

Përktheu: Idriz Manushi

Tiranë, Ramazan 1435 h

Agjërojmë sepse Allahu na urdhëruar për këtë adhurim, të cilin Allahu e ka ligjëruar për pastrimin e shpirtit tanë.

Agjërojmë se agjërimi pastron shpirtin dhe vetet. Po pse o njerëzit e Allahut? Se agjëruetit sa herë që i shkon mendja për diçka epshërore, ushqim apo pije, i kujtohet agjërimi dhe direkt i kujtohet Allahu (dhe e ndalon).